

Krokodiler (det viktigaste djuret, tydligen) lejon, elefanter, huggormar. "Inatt var det 5 elefanter, som jagade mig. Jag sprang och hoppade upp i ett träd".

Därefter kommer omnipotensfantasierna. Peter vill bli polis. Då får man springa efter bovar. "Jag kan springa må du tro." Han är stark också. Har fått stryk ibland. "Men ibland klipper jag till dom så dom flyger." Han nämner pojkar på uppåt femton år. - När han fiskar får han "hundra-tals mörtar." *Ja, det fick jag.*

Det allt dominerande intrycket av Peters emotionella status är ångest samt reaktiva försvarsmekanismer mot denna ångest. Ångesten gäller genomgående djur eller människor som kan döda honom. Det är inte fråga om rädsla för auktoriteter o. dyl. utan mycket mer primitivt och på ett symboliskt plan. Mot detta hot omfattat bli söndersliten, skjuten, dödad sätter Peter upp två försvarstyper: omnipotensfantasier med aktivitet och dominerande beteende samt tvångsmässighet och perseveration. Den psykologiska situationen liknar i mycket den, som finns vid en djurfobi, men Peter håller det hela s.a.s. på fantasi- och drömplanet.

Möjligheterna att socialisera och sublimera tycks emellertid ej obetydliga. Fantasier och lekar hålls väl strukturerade, det blir aldrig något kaos och han har alltid grepp om situationen, vilket han också verbaliserar vid behov. Hans konstruktiva begåvning förefaller uppenbar, även om den kanske mer präglas av envis målmedvetenhet än av lekfull fantasi.

Det enda tillfälle, då han markerat liksom slår över i något rent irrationellt är just då han förlorar sig i en perseveration. Gränsen mellan en sådan och målmedvetenheten är dock något oklar, definitionsmässigt sett i Peters fall.

Peter lever i en ganska svår ångestsituation, som han reagerar på med ett starkt uppbåd av försvarsmekanismer. Detta utspelas i mycket på ett symboliskt plan och några tecken på regressiva tendenser kan ej observeras. I stort måste dock det hela betecknas som en utpräglat neurotisk "lösning" av konflikten och jagförsvarets styrka inför ytterligare påfrestningar (skola, begynnande pubertet o.s.v.) kan givetvis ifrågasättas. Som påfrestningar måste då också betecknas den del vardagliga regler och beteendenskränkningar som nödvändigtvis kommer i konflikt med Peters behov av att ha känsla av suveränitet i alla situationer.

Vad gäller ev. terapi skulle denna lämpligen i första hand ta sikte på att hjälpa Peter ~~att~~ successivt acceptera att han är rädd och att hans rädsla är irrationell. Sandlådeterapi förefaller vara en lämplig metod med tanke på att han i den situationen kopplar av ganska bra. Hans egna aggressiva fantasier, som han projicerar på vilddjuren, kunde tänkas bli nästa motiv att bearbeta. En stabil trygghetskänsla hos terapeuten är dock en förutsättning för denna fas i behandlingen.

Vad gäller frågan om det lämpliga i att Peter redan nu börjar skolan, torde det ur psykologisk synpunkt vara tillrådligt att han gör det. Skolan skulle konfrontera honom med nya realiteter och hjälpa honom kanalisera sitt behov av att organisera och lösa uppgifter. Hans svårighet att underordna sig andra blir säkerligen en komplikation fast skolan även här kan tänkas hjälpa honom komma över denna.